

Sygn. akt VIII U 792/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Elżbieta Trybulec-Czernek

Protokolant: st. sekr. sąd. Barbara Urmańska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2013 r. w Gdańsku

sprawy (...) Spółka z o.o. w S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wydanie pisemnej interpretacji przepisów

na skutek odwołania (...) Spółka z o.o. w S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 5 marca 2013 r. nr (...)

- oddała odwołanie -

/na oryginale właściwy podpis/

Sygn. akt VIII U 792/13

UZASADNIENIE

W dniu 14 stycznia 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o wydanie pisemnej interpretacji w trybie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej przyszłego stanu faktycznego, dotyczącego wykładni i stosowania art.6 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 18 ust.3, w zw. z art. 18 ust.7 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, w związku z § 2 ust. 1 pkt 16, w związku z §5 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

W uzasadnieniu wnioskodawczynie wskazała, że planuje rozpocząć działalność gospodarczą, polegającą na świadczeniu na terytorium Niemiec oraz innych państw Unii Europejskiej, jak również Szwajcarii opieki nad osobami starszymi. Przedmiotowa działalność świadczona będzie przez opiekunki zaangażowane przez wnioskodawczynię na podstawie cywilnoprawnej umowy o świadczenie usług, do której odpowiednio stosuje się przepisy o zleceniu. Przygotowany przez wnioskodawcę biznesplan zakłada, iż opiekunki otrzymywać będą wynagrodzenie w wysokości niższej od kwoty przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego za pracę zaś w kwocie wyższej niż minimalne wynagrodzenie. Wnioskodawczynie posiada wątpliwość czy w sytuacji świadczenia usług na warunkach opisanych powyżej, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe osób zaangażowanych w oparciu o umowę cywilnoprawną, powinna stanowić kwota ich faktycznego przychodu, z zastrzeżeniem, iż nie może ona być niższa od wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę (zgodnie z art.18 ust.7 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych), czy też

kwota przeciętnego wynagrodzenia za pracę (o której mowa w § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

W ocenie wnioskodawczyni w przedmiotowej sprawie zastosowanie powinien znaleźć art. 18 ust.7 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Stanowi on, iż podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art.6 ust. 1 pkt 4 ustawy (tj. osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanych na gruncie ustawy zleceniobiorcami, oraz osób z nimi współpracujących), stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż kwota minimalnego wynagrodzenia. Treść wskazanej normy nakazuje jako podstawę wymiaru składek traktować przychód danej osoby, z tym zastrzeżeniem, iż w przypadku, w którym opiewałby on na kwotę niższą niż wysokość minimalnego wynagrodzenia, składki naliczane będą od tej drugiej kwoty. Ustawa nie przewiduje żadnych innych minimalnych progów dla ustalenia podstawy wymiaru składek. Omawiane ograniczenie ma charakter normy o charakterze *lex specialis*, albowiem ustanawia wyłom w regule, zgodnie z którą podstawą wymiaru składek jest przychód ubezpieczonego. W związku z powyższym niedopuszczalna jest jego wykładnia rozszerzająca. Przeciwnie – art.18 ust.7 ustawy należy interpretować w sposób ścisły, zwłaszcza iż konstytuuje on po stronie płatnika obowiązek publicznoprawny w postaci konieczności uiszczenia składek. Interpretacja nie może się ograniczać jedynie do samego brzmienia omawianego przepisu, lecz winna uwzględniać jego usytuowanie w systemie prawa ubezpieczeń społecznych. Wnioskodawczyni wskazuje dalej, iż mając na uwadze powyższe, należy odrzucić możliwość zastosowania w przedmiotowej sprawie normy §2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Wynika z niego, iż podstawy wymiaru składek nie stanowi część wynagrodzenia pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców, z wyłączeniem osób wymienionych w art.18 ust. 12 ustawy (członków służby zagranicznej) - w wysokości równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju, za każdy dzień pobytu, określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, z tym zastrzeżeniem, że tak ustalony miesięczny przychód tych osób stanowiący podstawę wymiaru składek nie może być niższy od kwoty przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy. Zastosowanie tej normy wprowadziłoby zatem dodatkowe obciążenie finansowe płatnika w stosunku do sytuacji, w której stosowano by jedynie art.18 ust.7 ustawy. Podstawa wymiaru składek byłaby bowiem ponad dwukrotnie wyższa. Wnioskodawczyni podkreśliła ponadto, iż przeciwko stosowaniu w przedmiotowej sprawie rozporządzenia przemawia po pierwsze fakt, iż rozporządzenie, jako akt wykonawczy, stoi niżej w hierarchii źródeł prawa, aniżeli ustawa, na podstawie której artykułu 21 zostało ono wydane. Niedopuszczalne jest w tym kontekście formułowanie w akcie tej rangi dalej idących obowiązków, niż wynika to z ustawy. Postępowanie takie sankcjonowałoby sytuację niekonstytucyjną. Przyjęcie, iż wymiar składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, ustalony na podstawie ustawy, może zostać zwielokrotniony przez rozporządzenie, stanowiłoby zaprzeczenie konstytucyjnej zasady bezpieczeństwa prawnego. Brak możliwości nakładania danin publicznych poprzez akty wykonawcze wynika z przekonania, iż taka ważka materia musi być poddana kontroli parlamentarnej i nie może być przedmiotem działania egzekutywy. W związku z powyższym należy opowiedzieć się przeciwko możliwości stosowania w przedmiotowej sprawie rozporządzenia. Wskazała również, iż zakres normowania rozporządzenia określa delegacja ustawowa, na podstawie której zostało ono wydane. W odniesieniu do rozporządzenia jest to art. 21 ustawy, który stanowi, iż minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady ustalania podstawy wymiaru składek. Przytoczona norma stanowi ważną wskazówkę interpretacyjną. Normy rozporządzenia winny być interpretowane w sposób, który zapewni im charakter uszczegółowienia wymogów ustawowych. Niedopuszczalna jest interpretacja, zgodnie z którą, zamiast precyzować sposób nakładania danin publicznych, będą one wprowadzały dodatkowe ciężary finansowe. Wnioskodawczyni zaznaczyła, iż gdyby celem ustawodawcy było ustanowienie kolejnego minimalnego progu podstawy wymiaru składek (obok art.18 ust.7 ustawy), to wprowadziłby stosowne zastrzeżenie w akcie rangi ustawowej. Nie sposób przy tym założyć, iż ustawodawca miał na uwadze taki właśnie cel, jednak zastosował dla jego osiągnięcia niewłaściwe środki. Teza taka pozostałaby w jednoznacznej sprzeczności z zasadą racjonalnego ustawodawcy, zwłaszcza iż rzekoma pomyłka dotyczyć by

musiała fundamentów systemu prawnego RP. Jej zdaniem §1 rozporządzenia dotyczy w pierwszej kolejności osób zatrudnionych w oparciu o umowę o pracę. W stosunku do zleceniobiorców normy §2-4 rozporządzenia stosuje się jedynie odpowiednio. Wyraźnie stanowi o tym §5 ust.2 rozporządzenia. Interpretując przedmiotowe normy na potrzeby ustalenia podstawy wymiaru składek zleceniodawcy należy uwzględnić, iż szereg instytucji, o których mowa w §2-4 rozporządzenia, jest typowych dla stosunku pracy i nie ma odniesienia do umów cywilnoprawnych. Przepis §2 ust. 1 pkt 16 dotyczy świadczeń, które przysługują pracownikowi w związku z pracą wykonywaną za granicą. Osoby zaangażowane w opisanym stanie faktycznym na podstawie umów cywilnoprawnych nie będą korzystały ze świadczeń tego rodzaju. Nie ma ku temu podstawy ustawowej, a wnioskodawca nie przewiduje wprowadzenia takiego rozwiązania w umowach. W związku z powyższym, mając na uwadze nakaz odpowiedniego stosowania norm rozporządzenia w odniesieniu do zleceniobiorców, stwierdzić należy, iż jego §2 ust. 1 pkt 16 nie znajduje zastosowania w przedmiotowej sprawie. Podsumowując, wnioskodawczyni stwierdziła, iż zastosowanie w opisanym przyszłym stanie faktycznym normy §2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia stanowiłoby niekonstytucyjną praktykę i nie znajdowałoby oparcia w bezwzględnie obowiązujących normach prawa. W związku z powyższym wnioskodawczyni opowiedziała się za stwierdzeniem, iż podstawę wymiaru składek zleceniobiorców świadczących usługi za granicą określa art.18 ust.7 ustawy.

Uzupełniając wniosek pismem z dnia 6 lutego 2013 r. wnioskodawczyni dodała, iż w przedstawionym stanie faktycznym nie mamy do czynienia z oddelegowaniem w rozumieniu art.12 ust. 1 Rozporządzenia nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Osoby świadczące usługi opieki nie będą pozostawały z wnioskodawczynią w stosunku pracy, lecz współpracować będą w oparciu o umowę cywilnoprawną. W doktrynie prawa przyjmuje się, iż wskazana instytucja delegowania została zastrzeżona dla wąskiej grupy pracowników, których wiąże z pracodawcą stosunek pracy (por. Ślebzak Krzysztof: Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego. Komentarz. Warszawa 2012). Taki wniosek można zasadnie sformułować w szczególności w świetle decyzji nr A2 Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego nr 883/2004 w sprawie ustawodawstwa mającego zastosowanie do pracowników delegowanych i osób wykonujących pracę na własny rachunek, tymczasowo pracujących poza państwem właściwym (Dz.Urz. UE C 106 z 24.04.2010, s.5-8). W jej punkcie 1 stwierdza się, że przepisy art.12 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 stosuje się do pracownika podlegającego ustawodawstwu państwa członkowskiego (państwa wysyłającego) z tytułu wykonywania pracy na rzecz pracodawcy, który zostaje wysłany przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego (państwa zatrudnienia) w celu wykonywania tam pracy na rzecz tego pracodawcy. Ponadto zakładany przez wnioskodawcę model biznesowy nie obejmuje jako elementu koniecznego świadczenia przez opiekunki usług zarówno na terytorium RP, jak również państwa trzeciego. Dopuszcza się możliwość świadczenia przez daną opiekunkę tych usług wyłącznie za granicą. Dodatkowo przesądza to o braku możliwości traktowania przedstawionej we wniosku sytuacji w kategoriach delegowania. Wnioskodawczyni poinformowała również, iż wynagrodzenie opiekunek za świadczenie usług określane będzie kwotowo. Wynagrodzenie opiekunek za świadczone przez nie usługi stanowić będzie ich przychód, zgodnie z art.13 pkt 8 lit a w związku z art.10 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

W uzupełnieniu z dnia 27 lutego 2013 r. wnioskodawczyni wyjaśniła, iż stwierdzenie czy w przedstawionym stanie faktycznym mamy do czynienia z oddelegowaniem w rozumieniu art.12 ust. 1 Rozporządzenia nr 883/2004 z dnia 29.04.2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, stanowi swego rodzaju zagadnienie wstępne, jakie musi zostać rozstrzygnięte, celem wyjaśnienia problemu postawionego we wniosku o wydanie interpretacji. W związku z tym, wnioskodawczyni wniosła o potwierdzenie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, że w przedstawionym stanie faktycznym nie będzie zachodzić oddelegowanie w rozumieniu art.12 ust. 1 Rozporządzenia nr 883/2004 z dnia 29.04.2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Jednocześnie wyjaśnienia złożone w ostatnim piśmie przedsiębiorca wnosi o uznanie za jego stanowisko w sprawie.

Decyzją z dnia 5 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił (...) sp. z o.o. w S. wydania interpretacji w przedmiocie prawidłowego ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. W uzasadnieniu Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że problem delegowania w rozumieniu art. 12 ust. 1 Rozporządzenia nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia

społecznego, o którego rozstrzygnięcie wnosi wnioskodawca nie mieści się w zakresie przedmiotowym art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz art. 83d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i tym samym nie może podlegać interpretacji na podstawie przepisów tej ustawy. Jednocześnie organ rentowy stwierdził, iż wystąpienie z wnioskiem o wydanie pisemnej interpretacji należy uznać za przedwczesne.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła (...) sp. z o.o. w S.. Przedmiotowej decyzji zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj. art. 10 ust. 1 – 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w zw. z art. 83d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez ich niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, iż ZUS nie jest uprawniony do dokonywania w powyższym trybie indywidualnej interpretacji przepisów rozporządzenia nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Zarzuciła ponadto naruszenie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, tj. przepisu art. 7 k.p.a., art. 8 k.p.a., art. 9 k.p.a., art. 11 k.p.a., art. 12 k.p.a. oraz art. 107 §3 k.p.a. Mając powyższe na uwadze wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i wydanie interpretacji w przedmiocie przyszłego stanu faktycznego. W uzasadnieniu wnioskodawczyni wskazała, że ZUS powinien poinformować wnioskodawczynię kto, kiedy, w jakim trybie, wedle jakiej stawki oraz od jakiej podstawy ustala składki na ubezpieczenie społeczne. Winien on w tym zakresie uwzględnić wszelkie mające zastosowanie normy prawne w tym prawo wspólnotowe. W ocenie skarżącej w przedmiotowej sprawie kwestie zasad obliczania składek i ich ostatecznej wysokości warunkuje ustalenie czy ma się do czynienia z delegowaniem w rozumieniu art. 12 ust. 1 wskazanego rozporządzenia. Zdaniem wnioskodawczyni ZUS miał obowiązek przeprowadzenia wykładni art. 12 ust. 1 wskazanego rozporządzenia. Pominięcie go uzależnia bowiem dalsze rozważania prawne prowadzone już na kanwie prawa wewnętrznego RP. Stwierdziwszy zaś brak możliwości przeprowadzenia takiej wykładni, zdaniem wnioskodawczyni, ZUS naruszył art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i art. 83d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Wskazała ponadto, że brak tejże interpretacji uniemożliwia jej oszacowanie możliwości prowadzenia działalności gospodarczej zgodnie z wykoncypowanym modelem. Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisów ustawy kodeks postępowania administracyjnego wskazała, iż w tym zakresie ZUS dopuścił się szeregu nieprawidłowości.

W odpowiedzi na powyższe odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazał, iż zgodnie z przepisem artykułu 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wniosek o wydanie pisemnej interpretacji powinien dotyczyć przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne w jego indywidualnej sprawie. Wniosek taki może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzeń przyszłych. Wnioskodawca zaś obowiązany jest przedstawić stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe spełniające wyżej wymienione warunki. W ocenie pozwanego przedmiotowy wniosek zaś tych warunków nie spełnia. Wnioskodawczyni bowiem zbywa wymóg wskazania stanu faktycznego zaistniałego lub takiego, który zdarzy się na pewno w przyszłości mało precyzyjnymi stwierdzeniami. Pozwany wskazał również, iż jego zdaniem przedstawiony stan faktyczny nie znajduje oparcia nawet w polskim prawie cywilnym oraz nie jest faktycznie do zrealizowania. Wnioskodawczyni ponadto nie objaśnia znaczenia używanego przez nią zwrotu, że planuje rozpocząć działalność polegającą na świadczeniu opieki osobom starszym. Zdaniem pozwanego trudno sobie wyobrazić, aby opiekę nad osobami starszymi sprawowała spółka z ograniczoną odpowiedzialnością jak również wskazuje, że świadczenie opieki nad osobami starszymi może mieć wiele różnych aspektów. Pozwany wskazał również problemy prawne związane z planowaną działalnością wnioskodawczyni. Podsumowując pozwany wskazał, że wnioskodawczyni oczekuje od niego potwierdzenia, że ma prawo świadczyć w opisany przez siebie sposób usługi, których legalnie oraz faktycznie wykonać nie jest w stanie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni (...) sp. z o.o. jako niezasadne należało oddalić.

Zgodnie z art. 10 ust. 1, 2, 3 oraz 5 u.s.d.g. przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (ust. 1). Wniosek o wydanie interpretacji

może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzeń przyszłych (ust. 2). Przedsiębiorca we wniosku o wydanie interpretacji jest obowiązany przedstawić stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe oraz własne stanowisko w sprawie (ust. 3). Udzielenie interpretacji następuje w drodze decyzji, od której przysługuje odwołanie. Interpretacja zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska w sprawie wraz z uzasadnieniem prawnym oraz pouczeniem o prawie wniesienia środka zaskarżenia (ust. 5).

Zdarzenia przyszłe należy definiować jako stany, które jeszcze nie powstały, lecz zaistnieją w przyszłości. Pomimo braku ich zaistnienia w dacie złożenia wniosku o interpretację wymagają one dokonania interpretacji przepisów (Ustawa o swobodzie gospodarczej. Komentarz; Sieradzka M., Zdyb M.; LEX 2013).

Zakres i przedmiot sprawy o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa konstytuuje zatem treść wniosku wszczynającego postępowanie, a rolą organu prowadzącego to postępowanie jest ocena stanowiska strony w spornej kwestii, nie zaś przedstawianie poglądów i wykładni przepisów odnoszących się do różnych sytuacji faktycznych. Istotą tego postępowania jest uzyskanie przez stronę wyjaśnienia treści przepisów prawa i ich zastosowania w odniesieniu do indywidualnej sytuacji wskazanej we wniosku. Organ wydający decyzję nie może więc ingerować w stan faktyczny opisany we wniosku, podważać go, uzupełniać czy zmieniać w oparciu o inne źródła lub wiedzę znaną mu z urzędu (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 16 lipca 2009 r., II SAB/Go 8/09, LEX nr 523446) (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2011 r. sygn. akt III UK 117/10).

Przenosząc na grunt rozpoznawanej sprawy tak rozumianą regulację zawartą w art. 10 cytowanej ustawy, Sąd stanął na stanowisku, iż organ rentowy zasadnie przyjął, że płatnik składek (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w złożonym wniosku nie przedstawił stanu faktycznego zastępując go jedynie mało precyzyjnymi stwierdzeniami. W ocenie Sądu stan faktyczny przedstawiany we wniosku o wydanie pisemnej interpretacji decyzji na podstawie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej musi być konkretny i szczegółowy tak aby organ rentowy mógł w sposób prawidłowy zinterpretować przepisy, które będą miały do niego zastosowanie. Jak już wyżej wskazano organ rentowy wydając pisemną interpretację przepisów nie może w żaden sposób ingerować w przedstawiony przez płatnika stan faktyczny, a więc nie może go również uzupełniać w celu uszczegółowienia. Tym samym Zakład Ubezpieczeń Społecznych z uwagi na zbyt ogólnikowy stan faktyczny prawidłowo odmówił wydania pisemnej interpretacji przepisów w przedmiotowej sprawie.

Odnosząc się do argumentacji odwołującej się, dotyczącej wydania przez organ rentowy decyzji z naruszeniem przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, należy wskazać, że nie zasługuje ona na uwzględnienie. W postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zastosowanie znajdują przepisy kodeksu postępowania cywilnego, a nie przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, w związku z czym nie ma możliwości badania w świetle przepisów tego kodeksu prawidłowości wydanej przez organ rentowy decyzji. Sąd ubezpieczeń społecznych - jako sąd powszechny - może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego (por. uchwały Sądu Najwyższego z 21 listopada 1980r., III CZP 43/80, OSNCP 1981 nr 8, póź. 142, z 27 listopada 1984r., III CZP 70/84, OSNCP 1985 nr 8, póź. 108 oraz z 21 września 1984r., III CZP 53/84, OSNCP 1985 nr 5-6, póź. 65), jako przedmiotu odwołania. Stwierdzenie takiej wady następuje jednak tylko dla celów postępowania cywilnego i ze skutkami dla tego tylko postępowania.

Z powyższych względów Sąd, na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z powołanymi przepisami, odwołanie odwołującej spółki oddalił.

Sędzia SO Elżbieta Trybulec – Czernek